

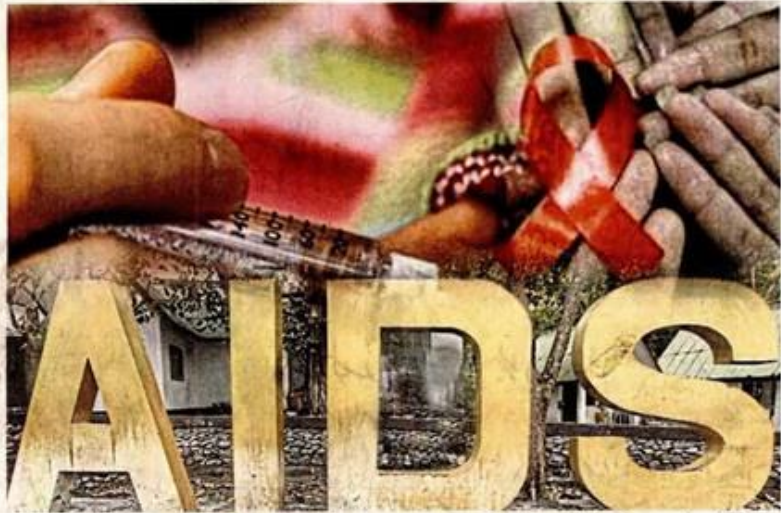
‘อีกนิด พิชิตเอดส์’ ประเทศไทยมาถึงจุดนี้ได้ได้อย่างไร?

ย้อนหลังกลับไปเมื่อเดือน ก.ย. 2543 หรือประมาณ 16 ปีที่แล้ว จากการประชุมสุดยอดสหประชาชาติของสหประชาชาติ (Millennium Summit) ผู้นำประเทศต่างๆ ทั่วโลก 189 ประเทศ ได้ให้คำรับรองปฏิญญาแห่งสหประชาชาติ ซึ่งกำหนดวาระการพัฒนาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาคนและลดช่องว่างการพัฒนาให้เป็นจุดเริ่มต้นศตวรรษใหม่ โดยผู้นำรัฐได้ตกลงตั้งเป้าหมายในการพัฒนาที่ทุกประเทศจะต้องบรรลุให้ได้ภายในปี 2558 เป้าหมายดังกล่าวเรียกว่า เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือ Millennium Development Goals โดยหนึ่งในเป้าหมายที่ได้ถูกตั้งขึ้นก็คือการต่อสู้กับโรคร้ายอย่างมาลาเรียและเอดส์ รวมทั้งโรคร้ายแรงอื่นๆ

ช่วงเริ่มต้นของศตวรรษใหม่เป็นช่วงเวลาที่มีคนเคยเปรียบเทียบโรคเอดส์ว่าเหมือน “รถไฟที่ไม่มีเบรก” การนำเอาเป้าหมายในการต่อสู้กับโรคเอดส์เข้าเป็นส่วนหนึ่งของ Millennium Development Goals ก็เป็นความท้าทายอย่างหนึ่งสำหรับทุกภาคส่วน และนับเป็นเป้าหมายที่ไม่ได้รับการตอบรับที่ดีนักจากหลายฝ่าย เนื่องจากความเกรงกลัวที่จะไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้

เพราะโรคเอดส์เป็นเรื่องที่น่ากลัวสำหรับทุกคนที่รับรู้และได้สัมผัส เป็นโรคร้ายที่มีได้นำไปสู่ความสูญเสียเพียงอย่างเดียว แต่ผลกระทบทางอ้อมที่พวกเราทุกคนได้เห็นก็คือการลิดรอนสิทธิความไม่เท่าเทียม และไม่เสมอภาคที่สังคมมอบให้ต่อผู้ที่ประสบปัญหาจากโรคร้ายนี้ เมื่อประเด็นดังกล่าวถูกนำมาเสนอและสร้างการรับรู้ในวงกว้าง ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็ได้เริ่มขยับตัวเพื่อที่จะช่วยกันหาทางแก้ปัญหาดังกล่าวและการต่อสู้กับโรคเอดส์นี้ก็ดูเหมือนจะได้รับการตอบรับที่ดีจากทุกภาคส่วนในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา

จากรายงานของ UNAIDS หน่วยงานหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ ที่มีชื่อว่าโครงการโรคเอดส์แห่งสหประชาชาติ ซึ่งดำเนินการเพื่อยุติปัญหาเอดส์ มีตัวเลขแสดงให้เห็นว่า ณ จุดนี้ เราจะเห็นจำนวนผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ติดเชื้อ HIV ในแต่ละปีลดลงถึง 35% รวมทั้งจำนวนเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปีที่มีเชื้อ HIV ในแต่ละปีก็ลดลงถึง

กว่า 58% ถ้าหากเปรียบเทียบกับตัวเลขเมื่อ 15 ปีที่แล้ว นอกจากนี้แล้วจำนวนผู้ป่วยที่เข้าถึงและได้รับการรักษาโรคด้วยยาต้านไวรัสก็มีสูงถึง 15 ล้านราย เปรียบเทียบกับไม่ถึง 7 แสนราย เมื่อต้นศตวรรษที่ผ่านมา ซึ่งถ้าเราเอาแค่ตัวเลขนี้มาเป็น Benchmark ก็ดูเหมือนว่าเป้าหมายในการต่อสู้กับโรคเอดส์ที่ได้ตั้งไว้จะไปได้สวย

ในช่วงสามสิบปีที่ผ่านมา ประเทศไทยเองก็ประสบความสำเร็จจนได้รับการยกย่องจากนานาประเทศทั่วโลกในการเป็นแบบอย่างที่ดีของการแก้ปัญหาเอดส์ ไม่ว่าจะเป็น “โครงการถุงยางอนามัยร้อยเปอร์เซ็นต์” โครงการรักษาด้วยยาต้านเชื้อไวรัสฯ เมื่อพบการติดเชื้อ HIV ในทุกระดับภูมิคุ้มกัน (CD4) และเมื่อปี 2558 ที่ผ่านมา ประเทศไทยก็เพิ่งประกาศความสำเร็จโครงการลดการถ่ายทอดเชื้อ HIV จากแม่สู่ลูกเหลือต่ำกว่าร้อยละ 2 ซึ่งมีเพียงแค่สองประเทศทั่วโลกที่มาถึงจุดนี้ได้ (อีกประเทศคือ คิวบา) ขณะนี้ประเทศไทยมีอัตราการแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวีในกลุ่มประชากรทั่วไปอยู่ที่ร้อยละ 1.1

แม้จะดูว่าประเทศไทยสามารถควบคุมสถานการณ์เอดส์ได้ดีแล้ว แต่กลับพบว่ายังมีประชากร

บางกลุ่มที่ไม่มีโอกาสในสังคมอย่างเท่าเทียมหรือได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมกลับมีอัตราการติดเชื้อ HIV ที่สูง ซึ่งบางกลุ่มประชากรสูงถึงร้อยละ 40

อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของความท้าทายใหม่ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ Sustainable Development Goal ที่องค์การสหประชาชาติกำหนดขึ้น ก็คือการกำจัดโรคร้ายนี้ให้หมดสิ้นภายในอีก 15 ปีต่อจากนี้ไป

เนื่องด้วยทุกวันนี้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่างประสบปัญหาและความยุ่งยากอื่นที่ซับซ้อนและท้าทายอื่นๆ เคียงคู่และแข่งขันร่วมกับปัญหาเอดส์ การตัดสินใจและการลงทุนที่เหมาะสม ณ ตอนนี้จะสามารถยุติปัญหาเอดส์ได้อย่างแท้จริงเพื่อให้สิ่งที่ได้ดำเนินการมาในช่วง 15 ปีที่ผ่านมาถูกสานต่ออย่างมีเป้าหมายชัดเจน หน่วยงาน UNAIDS ของสหประชาชาติ จึงได้กำหนดกรอบยุทธศาสตร์สำหรับช่วง 5 ปีนี้ขึ้นมา (พ.ศ. 2559-2564) โดยจะใช้วาระการประชุมระดับสูงของสมัชชาสหประชาชาติ เรื่อง HIV/เอดส์ ช่วงกลางปีนี้ระหว่างวันที่ 8-10 มิ.ย. 2559 ที่นครนิวยอร์ก

